

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Practice Explicatum

Seu Decisiones Casuum Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos,
& ad Consuetum Referendi Modum accommodatæ

Complectens dimidiam Decretalium Partem, videlicet nonaginta duos
Titulos, nimirum usque ad Titulum XX. Libri de Feudis exclusivè

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1728

Quæst. I. An Præscriptio interrumpatur per inhibitionem, protestationem
&c. Extrajudicialem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62305)

pignorationes, quin & per citationem Judicalem sæpius interruptam.

Proin

Quæritur I. an per inhibitionem

extrajudicalem (denuntiationem, protestationem) interrumpatur Proscriptio? II. an per pignorationem? III. an per citationem Judicalem?

QUÆSTIO I.

An Præscriptionis Cursus interrumpatur per inhibitionem (protestationem, denuntiationem) extrajudicalem?

Videtur, quòd sic I. Per supervenientem prohibitionem vel denuntiationem, extrajudicalem etiam, quòd res non sit possessoris, iste constituitur in mala fide; quia, postquam quis interpellatur, vel ei denuntiat, rem ad se non pertinere, vel prohibetur usus rei tanquam ad se non pertinentis, cœpit scire, quòd possideat rem ad se non pertinentem. *l. item veniunt 20. §. 11. l. sed etsi lege 25. §. si ante. ff. de heredit. petit.* Sed per malam fidem supervenientem interrumpitur Præscriptio naturaliter, ut fatentur omnes. per *c. fin. de Præscript.* ergo. II. Ubi agitur de acquisitione servitutis in fundo alieno (omnis enim fundus ex natura sua præsumitur esse liber à servitute. per *l. aliis C. de Servit.*) præsumitur mala fides in exercente servitute, tanquam habente conscientiam rei alienæ. *c. illud. c. vigilanti. c. fin. de Præscript.* sed hic agitur de servitute lignationis & pascuorum in alieno fundo, qui per prohibitionem & denuntiationem Monasterii noscebatur esse alienus: ergo. III. Ad præscribendam servitute[m] requiritur patientia Domini. per *l. 10. ff. si servitus vind. l. 5. §. 3.*

ff. de litem. abique priv. l. 1. C. de p. vit. & aqua. Sed per denuntiationem vel prohibitionem, etiam extrajudicalem infinuatur dispatientia Domini: ergo. Atque hanc sententiam tenuit Connanus *l. 3. comment. c. 1. n. 8.* & Cujac. *in l. 2. ff. pro Emptore.* Nihilominus tamen cum Connanus dicendum, & in praxi observandum est oppositum, nempe per simplicem actum extrajudicalem, per verbalem inhibitionem, denuntiationem, protestationem &c. non interrumpi regulariter ullam Præscriptionem, prius jam inchoatam, si interpellatus aut prohibitus acquiescit seu cesset propterea ab usu, & possessione. text. clarus & DD. *in l. nam. 13. ff. pro Emptore. Gonzal. ad c. 8. n. 8. Math. Coler. de Præscript. sibi. Execut. p. 1. c. 3. n. 103. sepp. riconsulti Ingolstadt. & Lovanensis in quodam Consilio n. 33. quod constat in 10. 3. Responsorum diversarum Academicarum loco nono. cum Bas. Alex. Franc. Balb. Petrus Heig. p. 9. 16. n. 63. 64. Surdus Decis. 5. n. 7. Klock Conf. 5. n. 323. Leucius Resp. 87. n. 34. 35. Peregrin. Cons. l. 1. n. 21. Boër. decis. 333. Felin. c. 10.*

l. vigilanti n. 30. de Præscript. Wurm-
fer. præf. observ. l. 1. tit. 44. observ. 9.
Berlich. p. 2. concl. 9. n. 23. Carpov.
Jurisprud. For. p. 2. const. 3. def. 1. n.
5. seqq. & alii passim. Probatur ex
cit. l. alienam § l. sicut C. de præscr.
90. vel 40. annor. & ex communissi-
mo DD. consensu. Accedit ratio ;
quia ad hoc, ut non interrumpatur
Præscriptio, satis esse videtur, quòd
præscribens non sit in peccato morta-
li per. c. fin. h. t. in quo non consti-
tuitur, nisi acquirat conscientiam rei
alienæ, aut scire incipiat, se agere con-
tra jus alterius continuando possessio-
nem: atqui per simplicem inhibiti-
onem, interpellationem &c. nondum
acquirat conscientiam rei alienæ, ne-
que scit, se agere contra jus alterius,
sed ad summum indè oriri ipsi du-
bium potest: sed dubitans non scit,
se alienum detinere, vel se agere
contra jus alterius; rectissimè enim
quis dicitur esse bonæ fidei possessor,
quandiu ignorat se possidere alienum.
ca. si virgo. 34. q. 2. ac in dubio non
debet quis suum relinquere inde-
fensum. l. illud. ff. de hered. pet. De Jure
Bavario id clarè est decisum, dum
n. 9. art. 1. ad interruptionem Præ-
scriptionis requirit conventionem Ju-
dicialem, eine Richterliche Ansprach.
Dicit tamen I. regulariter, nisi nimirum
possessor ita fuisset interpellatus, ut ex
documentis, vel aliis rationum mo-
mentis, ipsi unà cum denuntiatione,
protestatione, aut inhibitione exhibi-
tis, clarè potuerit intelligere, se domi-
nium rei non esse, aut nullum re u-

tendi jus sibi competere; tunc enim
fieret malæ fidei possessor, ac per con-
sequens interruptio Præscriptionis in-
duceretur naturalis. Felin. in c. 2. n.
5. c. illud n. 7. de Præscript. Franc. Balb.
de Præscript. p. 3. sextæ pr. n. 21. Petrus
Heig n. 64. lo. cit. Proinde consultum
est non nudam tantum facere interpel-
lationem, sed insuper addere causas mo-
ventes ac fundamenta, ex quibus alte-
rius iniqua possessio vel defectus domi-
nii clarè appareat. Pari modo interrumpi
dicunt Præscriptionem per interpella-
tionem extrajudicialem casu, quo præ-
scribens Judicialiter conveniri nequit,
ut si est absens, furiosus aut insanus,
nullum habens Curatorem, vel nimium
est potens. per l. ut perfectius 2. C. de An-
nal. Except. Berlich. n. 28. Dixi II. per
simplicem actum extrajudicialem; si
enim Judex adiri nequeat, sufficit ad
inducendam interruptionem adire Epi-
scopum, eique in scriptis rem manife-
stare, vel rem publicè manifestare in
loco, ubi præscribere volens habet
domicilium, modò id subscribatur à
Tabellione, aut Scriba publico, vel
in hujus defectu per testes. l. ut per-
fectius cit. C. de Ann. Except. Molina
tr. 2. d. 78. n. 16. Dixi III. verbalem;
si enim interpellatus omnino realiter
à possessione dejiciatur, vel ipsi res
eripiatur, utique sicut possessio ejus
ita & in ea fundata Præscriptio inter-
rumperetur naturaliter. l. naturaliter
5. ff. de usucap. Dixi IV. prius jam
inchoatam; sufficit enim ad cursum
Præscriptionis, modò initium posses-
sionis fuerit inculpatum, & cum bona
B b b 2 fide

fide, videlicet sine scientia rei alienæ vel juris alieni (qua stante cum injuria alterius inciperetur possessio) possessio coepta fuerit, cum intervenitu patientiæ Domini, quam bonam fidem ex postfacto superveniens scientia rei alienæ, vel potius dubietas, orta ex protestatione contradictoris extrajudiciali, non tollit, & sic Præscriptionem non interruptit. Carpov. n. 7. § 8. cum Colero n. 104. seqq. ex l. sequitur de usucap. & l. clam possidere. 6. pr. ff. de acquir. possess. ibi: origo nanciscende possessionis respicienda est. Neque præsumitur turbatio, interpellatio, aut dispatientia adversarii ad initium possessionis, cum ea sit facti, consequenter probari debeat, per c. quoniam de prob. l. asseveratio, C. de non num. pecun. Coler. n. 104. cit. Unde si probaretur statim initio possessionis, vel ante illam coeptam facta interpellatio, vel contradictio extrajudicialis, Præscriptio locum non haberet, non tam interrupta quoad cursum, quam impedita ab inchoatione, & ne currere inciperet. arg. l. 17. & ibidem Sichardus C. de R. V. Dixi V. Nisi interpellatus aut prohibitus acquiescat, & non amplius continuet ulum vel possessionem acquisitam, inhibitione non obstante: si enim desistat, & intra breve tempus non revertatur ad actus possessorios, censetur amisisse possessionem. per text. in l. 3. §. 9. ff. de vi § vi arm. Berlich. n. 14. Coler. n. 148.

Expedita nunc est Responsio ad contraria. Ad I. enim respondetur negando, quod possidens per inter-

pellationem, inhibitionem, protestationem extrajudicalem constitutam mala fide, & acquirat scientiam vel juris alieni, licet fortassis dubium aliquod inde oriatur: est enim communis doctrina, quod dubium Præscriptioni vel possessioni bona fide coeptæ superveniens non inducat malam fidem: neque interpellatus tenetur credere nudis allegationibus adversarii, qui pretendit dominium rei, vel libertatem rei suæ à servitute; & talis asseveratio non facit tam scientiam rei alienæ, vel libertatis à servitute. Felin. in c. vobis n. 1. § c. illud n. 1. de Præscript. Ad foret, si interpellans extrajudicialiter simul ita informaret conscientiam possessoris in facto per ostensionem suorum, ad rem controversæ pertinentium, ut is dubitare non posset, se possidere rem alienam, agere contra jus alienum; tunc etiam induceretur interruptio Præscriptionis. Allegatæ leges intelliguntur de possessore hæreditatis, sine omni titulo detinente, consequenter sine bona fide, & quæbat, hæreditatem ad se non pertinere, ut patet ex §. quicumque cit. l. veniunt. §. §. quod autem cit. l. quodsi ab initio d. l. sed etfi. vel intelligenda sunt de fructibus, & præteritum hæreditatis, interim restituendis, non autem impediendum Præscriptionis contra Ingolstadtenses & Lovanienses. Consulti conf. cit. n. 28. 29. 34.

Ad II. Imprimis in presenti casu non tam agitur de servitute, quam de dominio sylvæ, quod præterdit Monasterium, adeoque negatur Minor, dein etsi ageretur de servitute lignationis & pasculationis, per nullam tamen prohibitionem vel contradictionem extrajudicalem, nisi simul clare doceretur, servitute iniquè exerceri, non inducitur, nec indè præsumitur mala fides, quia prohibitus vel interpellatus non tenetur credere suo Adversario, nec per dubium qualecunque ex tali contradic-

ne forsan ortum inducitur scientia, servitute non competere in fundo alieno. Unde negatur etiam Major.

Ad III. *Dist. Ma.* Requiritur patientia Domini, quando inchoatur Præscriptio & exercitium servitutis in alieno fundo. *C. Maj.* in decursu, & quando Præscriptio jam fuit cœpta se non opponente Domino. *N. Ma.* In presenti lignatio & pascuatio in hac sylva per 20. annos scitur fuisse exercita patiente Monasterio, & nihil contra movente.

QUÆSTIO II.

An Præscriptio interrumpatur per Pignorationem?

Pignoratio, Germanicè Pfändung nihil est aliud quam captio pignoris propria auctoritate facta, quando nimirum res alterius, fundum meum ingredientis, capiuntur & detinentur (vel etiam ipse ingrediens) donec mihi satisfaciatur pro injuria vel damno illato. v. g. Titius agit sua pecora pascuatum in meum pratium, venatur in mea sylva, piscatur in meo flumine &c. si ego id pati detrectem, & unum vel alterum pecus, instrumentum venationis aut piscationis &c. eadem auferam irrequisito Judice, dico ipsum pignorare, pfänden. De jure communi dantur quidem contra talem, qui sic ingreditur fundum meum, & sic prohibet me, ne ego solus & fundo meo uti pro arbitrio possim, variæ actiones, uti *præscriptis*

verbis in factum. *l. qui servandarum §. fin. ff. præscriptis verbis.* Item actio *L. Aquilia*, scilicet ex tertio capite. *§. capite tertio Inst. de l. Aquil.* rursus actio negatoria contra hujusmodi turbatorem. *§. aquæ 2. Inst. de Action. l. 2. ff. si servit. vind.* Pignorationes tamen de jure scripto non sunt permissæ, sed potius prohibita. *l. Quintus Mutius 39. §. 1. ff. ad L. Aquil. Speculator l. 1. p. 2. tit. de Actore n. 59.* ex Statutis tamen particularibus locorum, ac ferè universali consuetudine, præsertim Germaniæ permittuntur. Illustriss. Bavaricæ Cancellar. *ad statut. Bav. tit. 27. a. 8. n. 1.* & quasi tota die exercentur, eum maximè in finem, ut contra factum & inquietationem conservetur jus pignorantis, & impediatur Præscriptio servitutis v.
 B b b 3 g. quam